

Конрад Фиалковски

Нулево решение

Тръсъкът, тътнежът на разчупените спойки, скърцането на разкъсаната броня – всичко беше отминало. Тишина. Тази тишина, в която се вслушваше Еми, не беше обикновена лунна тишина. Виждаше лицето на Корот, изкривено в гримаса зад прозрачния шлем, лицето на Нор, сведено ниско над масата на фона на външния екран, в който ослепително белите скали хвърляха черни, лишени от подробности сенки. Знаеше, че те също чакат, вслушани в съскането, едва доловимото съскане на изтичащия навън въздух.

– Държи – каза най-после Корот – тази стара, прогнила лунна консервена кутия, все пак издържа.

– Газонепроницаемите прегради са се затворили автоматично след удара... – Нор се изправи и погледна екрана – все пак не удари управлението на базата.

– Как смяташ, болид ли беше?

– Все пак не беше като сблъскване със Земята...

– А дезинтегриращите устройства на базата, цялото осигуряване... Дезинтеграторите имат обсег стотици метра...

– Това беше болид, болид – повтори той още веднъж, – а не дребен метеор, който се изпарява в силовото поле на дезинтегратора.

– Интересно... защо нямаше алармен сигнал... – Корот стана и свали от главата си шлема.

„Това не е важно – помисли Еми – поне в този момент.“

– Нима това е важно? – запита тя. – По добре да проверим преподавателя...

Сега вече Нор ѝ обърна внимание:

– Погледни екрана, Еми. Виждаш ли там, зад камъка... това е главата на емитера. Но ако е било болид, би трябвало да го забележат спътниците за метеорна защита и да изчислят мястото на падане...

Вече знаеше, че няма да повикат централата и няма да чуят приглушения глас на дежурния автомат. Погледна Корот и разбра, че и той едва сега е забелязал разбитата глава.

– Добре, че поне бяхме тук – каза първа, преди Корот да успее да се обади. – И то защото трябваше да чуем предаването на централата. Централата много добре подбира времето за предаване – стараше се да се усмихне, но те не забелязаха.

– И защо трябваше да удари базата! – Корот ходеше напред-назад между нишата, където висяха вакуумните скафандри, и стената с матово-блестящи екрани за телевизионна връзка с централата. – Виж, на Земята, на Земята щеше да изгори в атмосферата, на десетки километри

над повърхността. – Той се спря и ги изгледа.

– Да, но вероятността да улучи базата... – Еми млькна.

– Вероятността... – Корот се наведе над креслото й. – Не те ли вълнува сега нещо по-сериозно? Държиш се, сякаш си още в аудиторията на Академията за космонавтика на Земята. Тук е Луната... ясно ли ти е?

– Спокойно, Корот, знаем това. – Нор дори не се обърна и продължаваше да гледа скалите в екрана.

– Като слушам всичко това...

– Не се нервирай, Корот. В това състояние употребяваш повече кислород. – Тя го погледна така, че той се надигна и се отмести, а след това се вгледа в екрана. – Нор също гледа към скалите и също като мен се надява... но вероятността...

– Задушно е. – каза Корот.

– Концентрацията на въглероден двуокис се увеличава. Тук е индикаторът – Нор се наведе над уредите, – но регенераторите останаха отгатак.

– Всичко остана отгатак и аварийната радиостанция...

– Аварийната радиостанция е в автоматичния разпределител на базата. Той не е разрушен, щом включи газонепроницаемите прегради. Значи, е разрушен само проходът и външните съоръжения на базата... – Еми беше убедена, че точно така е станало.

– Точно в прохода ли трябваше да попадне...

– Може би предпочиташ да беше ударил бронята? – Нор започваше да се ядосва.

„Отдавна вече нямаше да ни има“ – помисли си Еми.

– Колко кислород имаме още? – запита тя, защото не искаше Корот да отговаря.

– Тук за някакви три часа и за още шест – в бутилките на скафандрите.

– Ще ни открият ли?

– Съмнявам се – Нор отговори след дълга пауза.

– Тогава да излезем навън. Няма какво да правим в тази камера. Тук са само входният шлюз и шкафове със скафандри...

– Това, Корот, винаги ще успеем да направим.

„Нор е прав – помисли Еми – ще загубим въздуха, този въздух, който още дишаме.“

– Но навън можем да изстреляме ракети, да повикаме помощ с предавателите на нашите скафандри... – Корот говореше все по-високо.

– Тук сме на невидимата от Земята страна на Луната. Тук ракетни

полети практически няма. – Нор подчертаваше с характерния за него начин завършека на изразите. – Така, че вероятността, някой да приеме нашите слаби сигнали от преподавателите е нищожно малка.

– И ти започваш като Еми. Вероятност, та вероятност... Какво ме засяга вероятността! Като седим тука, само хабим кислорода!

– А пък светлинните сигнали – Нор не промени тона си, – светлинните сигнали ще бъдат просто незабележими. Тук е осветената страна на Луната.

„Прав е“ – помисли си Еми.

– Нор е прав – каза тя.

Корот се спря, седна в креслото и запита тихо:

– Тогава какво да правим? – А след малко добави: – Другата седмица трябваше да бъда на семинар в главната база...

– Може и да бъдеш... – каза Еми – имаме известни шансове.

– Но имаме също толкова шансове да останем тук. Разбра ли?!

„Разкисна се – помисли Еми. – Разкисна се като първокурсник в кабинета на тишината.“

– Космонавтите не говорят глупости – каза тя. – В Академията за космонавтика не се учат такива неща, Корот. Още от времето на Гагарин се знае, че най-важната черта на космонавта е самообладанието...

– Гледай си работата, Еми. Говориш като стария Зодиак на лекции. Тук не ти е Академията...

– Там е работата, практикант Корот. Това вече не е Академията, затова остави глупостите. Спектакли можеш да разиграваш и на Земята в тесен семеен кръг. Ясно ли е?!

„Говоря високо, прекалено високо – помисли си тя в същия момент. – А Корот няма да прави цирк в семеен кръг. Малко шансове има... Аз също... Сега на Земята сигурно мръква и майка ми мие чиниите след вечерята. Прозорецът на кухнята гледа към реката, а над реката виси сърпът на Луната. «Погледни Дей, там е сестра ти Еми» – казва майка ми. А тук е задушно. Интересно, как е кислородът...“

– Как е кислородът?

Никой не отговори.

– Ама късмет, фатална история. Първата ни самостоятелна задача... и такъв глупав край – сега Корот говореше шепнешком, на себе си, и това дразнеше най-много.

– Нор, дали той някога ще се стегне? – Еми го каза тихо, но така, че Корот замлъкна.

– Наистина, Корот, правиш впечатление на психически неустойчив

– Нор говореше спокойно, почти безстрастно.

– Да не ви казвам колко ме засяга какво впечатление ви правя...

– И такива ги приемат в Академията... – Еми сви рамене и погледна Корот в упор.

– Имат лоши тестове на приемния изпит – обясни Нор.

– Не се прави на герой Нор, чуваш ли?! Да ти пикая на самообладанието. Страх те е, но обезателно искаш да изглеждаш като положителен космонавт от юношески филм...

– Не е твоя работа...

– Какво, не те ли е страх? И двамата не се страхувате, а? И всичко ли ви е все едно? И предварително се радвате на хубавото погребение на Луната в присъствието на делегация от Академията...

– Спокойно! Казах, че не е твоя работа. И млъкни най-сетне.

– Той не може... С кръсъци си вдига самочувствието...

– Смени плочата, Еми, да не ти кажа нещо лошо. Знаеш какво мисля за теб. Още в академията...

Нор го пресече:

– Ако веднага не се укротите, ви оставям тук, слагам скафандъра и излизам. По този начин сигурно няма да се спасим.

– Прав си Нор, но... – Еми искаше да добави още нещо, но той я прекъсна:

– Никакво „но“. Започваме делова дискусия... Първо, какви са шансовете да ни открият случайно в близките няколко часа?

– Никакви... – веднага отговори Корот.

– Имай пред вид, че това е първата ни самостоятелна задача...

– И ти си мислиш, Нор, че можем да разчитаме на помощ от нашите опекуни от академията... Зодиак и сие? Не се шегувай. Помниш ли, че Зодиака винаги казваше: „Космонавтът може да разчита на себе си и единствено на себе си.“

– Трябва да признаеш, че винаги спазваше това правило, дори на упражненията във вакуум... – добави Нор.

– И толкова повече сега, когато завършихме академията и сме космонавти...

– Въпреки всичко... Това е първата ни задача... – Еми говореше несигурно, но знаеше, че трябва да говори така. – Чувала съм от Зон, онзи, който завърши преди две години, че те понякога помагат.

– Как така помагат? – Нор я гледаше с внимание.

– Е, така, ако нещо при младите практиканти не е в ред...

– Еми, не се увличай. Може да е говорил за Космическата помощ.

Тези помагат, но първо трябва някак да ги уведомиш...

– Значи, се връщаме към изходната точка... – Корот отиде до екрана. – И на вас ли ви е горещо? – запита.

– По-скоро задушно. А може и двете. Ако този метеор е повредил охлаждането на базата...

– Тогава допълнително ще се сварим – довърши Корот.

– Глупости. Знаеш колко трудно се поврежда охлаждането. Пък и при нужда ще сложим скафандрите и ще включим тяхната климатизация... Впрочем, тук температурата спокойно може да се вдигне с още двайсет-трийсет градуса... Тогава, Корот, ще се почувстваш като в камерата за високи температури.

– Точно така се чувствам.

– Лъжеш се. Тези няколко часа, които ни остават, температурата може да се вдигне с няколко, най-много с десет градуса...

– Виж я, тя пак...

– Права си, Еми, но това не е важно...

– Какво тогава е важно?

– Как да се измъкнем оттук – отговори Нор след едва забележима пауза.

И тогава тя чу звук. Кратък, висок тон, какъвто издава внезапно ударен клавиш на пиано.

– Какво, какво е това... – погледна към Нор, който замря полуобърнат.

– Изглежда вън има някой – каза Корот, – все пак дойдоха.

– Чуваш ли, някой сигнализира...

– Къде може да бъде? На екрана няма никой – каза Еми.

– Я оставете. Да се обадим. Чуваш ли Нор?

Нор не отговори веднага. Говореше тихо, бавно.

– Не искам да ви тревожа, но това са металните спойки – разширяват се... Изглежда, все пак температурата се вдига.

– Сигурен ли си? – запита Еми, но вече знаеше, че Нор е прав.

– Уви, така е. Така звъни внезапно нагретият корпус на ракета.

– С други думи, космонавти, не се заблуждавайте, няма никой – Корот късо се засмя.

– По-скоро да разчитаме на себе си.

– Както гледам, това няма много да ни помогне.

Звукът прозвуча трети път късо, рязко.

– Прав си. Сега е ден, лунен ден, а температурата на бронята е надхвърлила сто градуса... а охлаждане няма.

– И въздух няма. Как са там индикаторите, Нор?
– Зле.
– Може би да сложим скафандрите? – предложи Еми.
– Това винаги ще успеем...
– Но мисленето в атмосфера на въглероден двуокис...
– Не е до въглеродния двуокис. Просто нищо няма да успеем да измислим, или сме глупаци, кръгли идиоти и трябва да седим на Земята, а не да се правим на космонавти.

– За теб е съвсем сигурно, Корот.
– Пак започват... – Нор внезапно млъкна. Гледаше прекалено внимателно, сякаш действително можеше да види нещо повече от скали, звезди и черно космическо небе. – Елате тук, бързо! – Нор продължаваше да гледа в екрана.

Корот беше пръв, Еми застана зад тях.
– Струва ми се, че виждам нещо, там, пред онази голяма скала...
Движи се...

„Нищо не виждам – помисли Еми. – Там е само скалата и сянката ѝ.“

– ... ей там, отляво... май е гъсенична машина.
– Аха, виждам... виждам! – Корот викаше.
Сега и Еми я вида. Пресече сянката на скалния връх и пълзеше сред разхвърляните нарядко скали.

– Накъде отива?
– Предполагам, че е автоматичен вседеход от обслужването на селенофизичната мрежа – каза Нор.
– Да го спрем. Идва насам.

Всички се вгледаха в екрана мълчаливо. Металният бръмбар изпълзя от сянката и се понесе през осветената скална плоскост.

– Не, Корот, грешиш. Той заобикаля базата по пътя край скалите. – Нор загърби екрана и ги изгледа.

– Тези автомати – Еми говореше бавно – отговарят при повикване от телефонния...

– Кой ги знае – сви рамене Корот.
– Отговарят. Помня. Ти сигурно си летял с вихролет, вместо да си седиш на занятия.

– Все едно. По-добре да вървим навън. Трябва да спрем някак този автомат. – Корот грабна шлема и натисна уплътнителите.

„Вседеходът ще изчезне – помисли Еми. – Ще излезе от обсега на нашите предаватели и няма да го спрем.“

– Да вървим Нор – подкани тя.

– Не всички. Аз отивам, вие оставате.

– Защо? И аз идвам. – Корот беше вече при входа на външния шлюз.

– Оставаш. Не си потребен там.

– А ти?

– Аз поне знам как работи този автомат. Пък и по-принцип по-малко хора трябва да напускат базата.

– Оставай Корот. Нор е прав – каза Еми и си помисли, че би могла да остане сама в тишината на разрушената лунна база.

Корот стоеше нерешително.

– По-дай ми проводника, Еми – каза Нор. – Ще оставя навън радиостанцията, просто един шлем от скафандър в който е монтирана и ще можем да се чуваме... Корот, помогни ми да сложа скафандъра.

В базата Нор никога не слагаше скафандър, подражавайки на старите космонавти, вярващи на своето провидение и късмет.

„Ако газонепроницаемите прегради не бяха издържали, вече нямаше да го има“ – помисли Еми.

– И шлема...

Нор натисна уплътнителите, вдигна шлема с радиостанцията и влезе в шлюза. Изходните прегради се затръшнаха, после чуха още одарите на тежките вакуумни обувки по бронирания под на шлюзовата камера.

– Няма го, на екрана го няма – каза Корот. – Какво се тутка още?

– Сигурно отваря шлюза.

– Няма да успее. Този автомат ще се измъкне, няма да го догони... А, излезе най-последно.

Еми наблюдаваше фигурата в скафандър, която се носеше с дълги скокове напред, откъсвайки се всеки път от своята сянка, удължена, деформирана черна проекция върху скалите. Настрои приемника и чу свистящото дишане на Нор.

– ...автоматична, обади се... автоматична, обади се – викаше Нор.

„Вика, когато е на върха на параболата, която очертава шлема му при всеки скок – помисли Еми. – Тогава между него и станцията няма скали.“

Станцията се обади след третото повикване.

– Тук четвърта автоматична от югоизточния сектор на селенофизическата мрежа, приемам. – Гласоимитаторът на автомата беше примитивен, гласът звучеше деформиран, плосък.

– Дай „стоп“, дай „стоп“, дай „стоп“... – Нор бягаше и монотонно

повтаряше повикването.

– Спря ли?

– Не зная, автоматът е доста далеч – отговори Корот и продължи да гледа в екрана. Да, спря. Спря! Виждам ясно...

Нор също го беше видял – сега вече вървеше. „Далече е, изглежда като малка движеща се кукла – помисли Еми. – Ще отиде до автомата, ще предаде сигнал за помощ...“

– Ще предаде сигнал за помощ и ще ни вземат от тук – каза тя. – И защо бяха всички тези истории...

– Откъде можехме да знаем, че веднага ще се появи някакъв автомат.

– Космонавтите са длъжни да имат пред вид подобна възможност.

– Да, космонавтът винаги всичко е длъжен – Корот се засмя – съвсем, сякаш слушам Зодиака...

– Не се шегувай, Зодиака е плешив и една глава по-висок.

– Но извън това удивително си приличате.

– По-добре виж какво става с Нор – каза Еми. Беше ядосана.

– Наистина много дълго се пипка с този автомат. – Корот отиде до микрофона. – Нор, чуваш ли ме? Как е при теб?

– Зле. – Нор не каза нищо повече.

– Какво е зле?

– Какво стана, Нор? – Еми изтръгна микрофона от Корот. – Какво стана?

– Главният предавател на автомата е повреден.

– Хубава работа... Не можеш ли да предадеш?

– Не.

– А да го поправиш?

– Тъкмо опитвам, но едва ли ще успея. Този автомат е паднал някъде от скалите... цялата му страна е смачкана, предавателният блок е повреден.

– Значи ще си седим и ще мрем тук. – Корот се тръшна в креслото така, че амортизаторите изпищяха.

„И тук нищо. Автоматът – повреден, базата – разбита, тишина... тишина в приемника, тишина в пространството... проклета лунна тишина“ – помисли Еми и й се доплака. Но си спомни, че космонавтка и само попита:

– Тогава какво ще правим, Нор?

– Чакай. Трябва да го огледам по-добре.

– Задушно ми е – каза Корот.

– Провери концентрацията на въглероден двуокис... или не, недей.
И така нищо няма да се промени...

– Не, нищо не може да се направи – обади се Нор най-сетне.

– И тогава?

Нор замълча, после каза:

– Мисля да закарам този автомат до най-близката автоматична станция...

– Но това са десет часа път. Кислородът няма да стигне нито на теб, нито на нас. Това не е изход, Нор.

– Ще тръгна направо, а не по обикновения път.

– Ще се заблудиш!

– Няма страшно, сега е лунен ден, а аз имам карта.

„Цяло щастие е, че лунните карти са толкова подробни – помисли Еми. – На Земята не би преминал и няколко дерета само с карта. А тук са такива урви...“

– Няма да минеш урвите. Това е опасно – таза тя.

– А да виждаш друг изход? – обади се отзад Корот от креслото.

– Но защо... Защо ти, Нор?

– Защото вече съм навън. Излизането на всеки от вас значи нова загуба на кислород от базата...

– Логично – измърмори Корот.

– Но несправедливо! Сигурно си даваш сметка на какво се излага...

– Стига с тези дискусии. Ще гледам да поддържам връзка с вас, поне докато може...

– Тогава пожелаваме успех – каза Корот.

– Да беше казал, както винаги „чупи си главата“, май се страхуваш да не го взема много дословно...

Еми чуваше как Нор се смее с чужд, деформиран от микрофона смях. „А може и наистина да се смее така“ – помисли си.

Корот стана и отиде до екрана.

– Вече замина, тръгна направо към планините.

– Виждаш ли го още?

– Изчезна зад скалите.

Еми не гледаше екрана, нито мигация червен алармен сигнал за концентрация на въглероден двуокис.

– Нор, чуваш ли ме? – питаше.

– Чувам те чудесно. – Отговорът дойде веднага. – Пред мен е част от равнината, а после възвишенията... Ако успее, за три часа трябва да стигна до автоматичната станция... Повикай ме след малко. Не искам да

изтощавам акумулаторите.

– Три часа и още един, докато пристигне помощта – каза Корот. – Ако изобщо пристигне...

„Да, той е прав – ако изобщо пристигне. Тези планини, бели, пламнали от слънцето върхове и черни долини, които не могат да бъдат осветени от жълтите светлини на всъдехода.“

– Страхувам се за него – каза тя. – Нали си селенист. Ходил си из лунните планини. Помниш онези пропасти и тесни скални площадки, скалите, които падат безшумно, съборени от най-лекото сътресение...

– Тогава ще зареже автомата и ще тръгне пеша...

– Няма да го остави. Познавам го. Ще се опита да премине. Пеша за три часа няма да стигне до станцията.

– Може да срещне някакъв автомат...

– Там, в планините? Там не ходят дори автоматите от селенофизичната мрежа.

Корот не отвърна.

„Той също не вярва, че Нор ще успее – помисли, – или просто не се е замислил върху това.“ Почака още малко, после повика Нор.

– Чувам те. Излизам пред планината... – приемът беше деформиран, отделните думи трудно се различаваха – когато изляза по-високо и скалите не закриват базата, ще ме чуеш по-ясно... Трябва да внимавам, теренът е доста неравен...

– Ако оставиш автомата и се опиташ да стигнеш пеша...

– Не, Еми, не е толкова страшно, обикновени неравности, малко скали...

– А по-нататък?

– Не зная. До седловината е още далеч... – внезапно млъкна.

– Какво стана?

– Виждам ракета. Приближава...

Искаше де му каже нещо, но Корот я изблъска от микрофона.

– Викай я... изстреляй ракета... Чуваш ли? – крещеше той.

– Тук... – Нор прекъсна рязко.

Еми чу още само пронизително скриптене.

„Ето, случи се“ – помисли си.

– Предавай! – реवेशе Корот.

„Не, няма да се обади“ – Еми беше вече сигурна.

– Нор, обади се, Нор! Нор, чуваш ли?! – повтаряше Корот. – Какво прави там? Сигурно нищо му няма...

– Автомата. Повикай автомата на телефония. – каза Еми.

– Автоматична, чуваш ли ме?... Автоматична... чуваш ли ме? – крещеше сега Корот.

Отговорът дойде само след миг.

– Тук четвър... автоматич... тук четвър... автоматич... тук четвър... автоматич...

Корот замря, наведен над микрофона.

„И той разбра“ – помисли тя.

Автоматът повтаряше:

– Тук четвър... автоматич... тук четвър... автоматич...

– Паднал е в пропаст – каза тя. – Загинал е!

– Угаси... този автомат... Еми...

Гледаше с празни очи пред себе си.

– Ами... ако само е изгубил съзнание и ние не можем да помогнем... – Тя намали мощността и автоматът замлъкна.

– Не е повикал ракетата и вече нямаме никакви шансове... никакви... И кислородът свършва...

„Да, трябва да го направя. Ще го направя. Впрочем и така е същото...“ – Еми стана и посегна към шлема.

– Къде отиваш? – сега Корот говореше тихо.

– При него... ще стигна по следите на веригите...

– Моля, останете в базата. Стига с тези необмислени решения. – Това не беше гласът на Корот.

Креслата бяха меки, дълбоки като в ракети за далечен полет. Седящите в тях мъже бяха без скафандри, защото базата беше голяма, безопасна, вкопана дълбоко в скалите – тя приличаше повече на малко градче, отколкото на лунна база. На масичката до тях стоеше портативен мнемотрон. Близо стоящият мъж с едно движение угаси екрана му.

– Това е всичко, Ив – каза той.

– И какво стана после?

– Прибрахме го.

– И те ще ми стават космонавти! – Ив поклати глава и отпи кафе от оставената до него чашка. – А хрумването на това момиче...

– Трябва да я разберем. За нея това беше шок.

– Съгласен съм, но ако им се беше случило наистина...

– Щяха да загинат... Понякога космонавтите загиват...

Замълчаха, после Ив отново попита:

– А онзи, другият... Корот? Защо той нищо не измисли?

- Той иначе е добро момче, но в академията никога не е блестял.
- Това не го оправдава... Аха Гот, сетих се – този Зодиак, когото споменавах, си ти, нали?
- Аха. У нас в академията всеки си има някакъв прякор. Аз пък този. Лош ли ти се струва?
- Защо, съвсем както трябва. Има и по-лоши.
- Е, да се върнем на въпроса. Какво да ги правим?
- Тяхната е ясна. Но какво да правим Нор? Смело момче...
- Смело – Гот сви рамене, – но смелостта не е всичко, поне за космонавта. За щастие не му се случи нищо сериозно. Загуби съзнание и сега кракът му е в гипс. Предлагам да се отнесем еднакво към цялата тройка.
- Съгласен.

Гор натисна копчето.

– Еми, Корот и Нор да се явят пред изпитната комисия – съобща на коридора автоматът.

Влязоха и седнаха на приготвените кресла.

– Здравейте – каза Гот. – Радвам се, че ви виждам. Е, как е кракът, Нор? Още ходиш трудно. Радвай се, защото автоматът е по-зле. Отиде за претопяване. На теб ти провървя... А колкото до вашия изпит, трябва да ви кажа, че вашите колеги се справиха с положението, общо взето по-добре... казвам, общо взето... Тук бих искал да спомена най-интересните решения на обстановката, която режисирахме за вас, решенията на вашите колеги... Първата група решения са опит за промъкване вътре в базата, до аварийната радиостанция. Групата на Роунд хвърли върху купола на базата скала от склона, в който опира базата. През получения отвор се промъкнаха вътре. Групата на Тоз пък разблокира коридора, използвайки като взривен материал заряда на светлинните ракети и течния кислород от бутилките на скафандрите.

– Това е съвсем просто – Нор каза това тихо.

– Просто, когато вече е измислено. Наистина, спестихте ни ремонта на станцията, но с това не заслужихте похвала. Втората група решения засягат всъдехода, който праскахме, естествено, с повредена радиостанция...

– Нор все пак го използва – Еми каза това високо и погледна Гот в очакване.

Гот се узмихна само с края на устните:

– Използва го, но не както трябва. Ти самата правилно отбеляза там, в базата, че вероятността – чуваш ли, Корот – тук Гот погледна Корот, че вероятността за промъкване с него през планините е практически никаква...

– И тогава какво да го правим?

– Групата на Ватари използва атомния му реактор, предизвиквайки неголям термоядрен взрив. Впрочем той беше регистриран на една трета от лунната повърхност и освен нашите ракети там долетяха маса други от различни посоки... Най-чести са обаче опитите да се таранира бронята на базата с въсдехода и по този начин да се влезе вътре. Това не винаги се получава, но подобно решение признаваме за задоволително. И остава още една група, групата на нулевите решения. Към тях спадат тези решения, които не съдържат нищо конструктивно: и вашето е тук. Съжелявам, но комисията реши, че вашата тройка не е издържала изпита...

– Ако това ви се беше случило наистина, нямаше да останете живи – добави Ив.

– И така, няма да получите диплом на академията за космонавтика. Ще ви изпратим на по-нататъшна практика на луните на Юпитер.

– И там ли ще ни изпитват?

– Да. И се надявам, че този път вашето решение няма да бъде нулево. Защото в противен случай няма да станете космонавти никога! В космоса изобщо не може да се греша. Всяка грешка е последна. На изпита може да се сгреша, но само веднъж, не повече.

КРАЙ

© Конрад Фиалковски
© 1969 Малина Иванова, превод от полски

Konrad Fialkovsky

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/512>]